

Aan een karakter, brieven aan Jeroen Brouwers

Atlas Contact, 172 pagina's

Ter gelegenheid van de 80ste verjaardag van Jeroen Brouwers, verzocht diens uitgever een aantal mensen, voornamelijk schrijvers, uit de omgeving van de gelauwerde schrijver hem een brief te schrijven. Deze brieven werden gebundeld in dit *Aan een karakter*. En aangezien ik niet alleen alles van maar ook alles over Jeroen Brouwers lees, viel dit boekje hier al heel snel op de deurmat. En ik heb het met plezier gelezen, ook al weet je niet goed raad met zo'n verzameling felicitaties. Wat zou Jeroen Brouwers daar zelf van vinden? Het geeft ergens ook een beetje het gevoel van een talkshow die er alleen maar is voor de bekende Nederlander. Dat is immers de essentie van een talkshow, het is een wat incestueuze programmasoort. Ook wel een beetje zielig soms, die publiciteitsgeile bekende Nederlanders die niets te vertellen hebben maar desalniettemin uitgenodigd worden om hun zegje over 't een of 't ander te doen. Afijn, dit boekje is gelukkig niet zo'n aflevering van een talkshow geworden. Maar verder dan divertissement is het ook niet gekomen. De meeste brieven zal ik snel weer vergeten. Maar drie van die brieven zullen me toch nog wel eens te binnen schieten.

De eerste is die van A.H.J. Dautzenberg die zonder enig voorbehoud overtuigd is van het grote schrijverschap van Jeroen Brouwers maar die niettemin vaststelt dat zijn waardering toch ook beïnvloed is door de weigering van de PC Hooftprijs door Brouwers vanwege het armetierige prijzengeld (Brouwers noemde het bedrag 'een fooi') dat aan die eer verbonden werd. Voor mij, schrijft Dautzenberg en ik parafraseer hem hier, stond zo'n bedrag gelijk aan een

jaarinkomen dus het ergerde mij nogal dat de gelauwerde schrijver zo laatdunkend over het prijzengeld sprak. Ik kan Dautzenberg hier wel in volgen, ik begrijp zijn ergernis. Dat neem niet weg dat ik alle begrip had voor de kritiek van Brouwers op de waardering voor de letteren in zijn algemeenheid en dat het behoorlijk treurig stemmend en stiefmoederlijk overkomt wanneer zo'n grote prijs vergezeld gaat van zo'n inderdaad armetierig bedrag.

De tweede die ik zal onthouden is de ontroerende brief van Astrid Roemer die schrijft over het afscheid van haar moeder, die ze te weinig zag en te zelden bezocht. Overpeinzingen over leeftijd, de aanstaande en onvermijdelijke dood en de waan van de dag die zo vaak te zeer over ons leven heerst.

En prachtig vond ik de herinnering van acteur Dirk Roofthoofst die de eenakter *Bezonken Rood* opvoerde in het Franse Saint-Nazaire. Ik vertrouw erop dat wat hij beschrijft, zich ook daadwerkelijk zo heeft voorgedaan. Het is een prachtige en ontroerende herinnering waarover ik hier niets verder zal berichten. Daarvoor zult u dit boekje zelf moeten lezen.

Enno Nuy

Mei 2020